

Arrest

nr. 183 265 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer REGUL 46553.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 236.562 van 29 november 2016 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 142 053 van 27 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord.

1.3. Op 17 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten, een etnische Tutsi te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1979 te Cyandera in het district Mbarara (Oeganda). Uw ouders waren vluchtelingen in Oeganda, en u liep er ook school als vluchteling. Uw moeder overleed wanneer u nog jong was, en uw vader keerde nadien terug naar Rwanda. U groeide op bij uw grootouders te Oeganda. Uw grootmoeder vertelde u dat ze de moeder is van Kayumba Nyamwasa, die dus ook uw oom is. Kayumba is de leider van de oppositiepartij ‘Rwanda National Congress’ (verder RNC). In het jaar 2004 werkte u als vrijwilligster voor een organisatie die vluchtelingen opvangt in Oeganda. Uw vader overleed, samen met uw stiefmoeder, in een auto-ongeluk in het jaar 2005. In april 2008 keerde u zelf ook terug naar Rwanda. U kreeg van de Rwandese regering een beurs om te gaan studeren in de Verenigde Staten, en in het jaar 2008 ging u 3 maanden studeren aan de ‘Costco University’. Nadien keerde u terug, en maakte u uw studies aan de universiteit Makerere, te Oeganda, af. Nadien werkte u als leerkracht te Kigali, en daarna werkt u er in de bibliotheek. Eind 2011 begon u met het verhandelen van auto’s, en in februari 2012 richtte u een eigen zaak op, voor handel in auto’s en reserveonderdelen. Op 1 maart 2012 kwamen er agenten naar uw kantoor te Kigali, en vroegen ze u waar u het geld haalde waarmee u uw zaak opgestart had. U legde hen uit dat u uw eigendommen te Oeganda had verkocht, en dat u geld geërfd had van uw vader. De agenten waren evenwel niet tevreden met uw uitleg, en u werd nadien geconvoceerd om zich op het politiebureau te Kacyiru aan te bieden op 3 maart 2012. U gaf aan deze convocatie gehoor, en wanneer u op 3 maart 2012 naar het betreffende politiekantoor ging, werden er u opnieuw dezelfde vragen gesteld – met betrekking tot het geld dat u gebruikte om uw zaak te starten. U ontmoette er een zekere Dan Munyiza, Jack Nziza en Inyumba Aloysia. U werd er beschuldigd van samenwerking met de oppositiepartij RNC, en Inyumba Aloysia zei dat u met uw oom Kayumba samenwerkte. U ontkende dit alles, maar er werd niet naar u geluisterd. Er werd u gevraagd om met hen – de Rwandese autoriteiten – samen te werken, en er werd u veel geld geboden indien u hierop zou ingaan. U bleef evenwel weigeren, en zei hen dat u voor uw zussen moest zorgen. U werd in de loop van de maand maart 2012 nogmaals benaderd door Dan Munyiza en Inyumba Aloysia, die er opnieuw op aandrongen dat u met hen zou samenwerken. U bleef dit evenwel weigeren. Wanneer u op 24 april 2012 een visum kreeg om naar België te reizen, besloot u om meteen te vertrekken. U verliet Rwanda per vliegtuig op 24 april 2012, met uw eigen paspoort, en kwam aan te België op 25 april 2012. Diezelfde avond belde u naar uw huis, en vernam u dat u zowel thuis als op uw kantoor gezocht werd. Uw medewerker Boniface werd ondervraagd u betreffende, en er werd opnieuw gezegd dat u samenwerkt met RNC. Uw zus werd eveneens ondervraagd en ook uw zoon Edward Nshuti werd meegenomen, en dezelfde dag terug vrijgelaten. U besloot de situatie af te wachten, alvorens de beslissing te maken of u al dan niet naar Rwanda zou terugkeren. Op 6 juni 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U vernam later dat uw zus Rita, samen met uw zoon Edward, naar Oeganda vluchtten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient vastgesteld dat u meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegde, met betrekking tot kernaspecten van het door u geopperde asielrelaas, die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.

Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), alwaar u asiel vroeg en de motieven van uw asielaanvraag kort uiteenzette, verklaarde u dat u van uw zus vernam dat uw zusters voor ondervraging door de politie meegenomen werden, en nadien vrijgelaten (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 5, in administratief dossier). U verklaarde er eveneens **dat uw zoon [Edward Nshuti] door de politie werd meegenomen, hij vastgehouden werd en niet vrijgelaten werd, en er sindsdien niemand nog iets van uw zoon vernomen heeft.** Gevraagd of er naast Rita, nog andere zussen van u gearresteerd of geconvoceerd werden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 10). **Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of uw zoon problemen heeft gekend, sinds uw vertrek uit Rwanda, antwoordde u dat hij eenmaal werd opgepakt na uw vertrek, maar hij diezelfde dag opnieuw werd vrijgelaten** (zie gehoorverslag CGVS dd. 28/05/2014 - verder: gehoorverslag CGVS 2 – p. 10). U geconfronteerd met **deze wel erg opmerkelijke tegenstrijdigheid** tussen uw verklaringen betreffende de detentie van uw zoon, verklaarde u enkel dat Rita dat zei [namelijk, dat uw zoon meegenomen werd door de politie, en niemand nog iets van hem vernam sindsdien], maar het zo niet was, en ze waarschijnlijk verward was. **Het dient opgemerkt dat deze verklaring niet weet te overtuigen. Immers, dat u initieel opperde dat er betreffende uw zoon, sinds hij werd meegenomen door de politie, niemand meer iets heeft vernomen, en u later verklaarde dat uw zoon, nadat hij werd meegenomen door de politie, dezelfde dag nog werd vrijgelaten, schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielrelaas. Dat u ter verklaring enkel weet te opperen dat uw zus 'verward' was, en u dit pas vermeldt nadat u met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen wordt geconfronteerd, zijn blote beweringen die niet weten te overtuigen.**

U verklaarde, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat uw zoon in augustus 2013, samen met uw zus Rita, Rwanda verliet en naar Oeganda ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 21/01/2014 – verder: gehoorverslag CGVS 1 – p. 3). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat ze eind 2013 Rwanda verlieten, en naar Oeganda gingen (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). U later tijdens het gehoor gevraagd of u weet in welke maand ze naar Oeganda gingen, antwoordde u dat uw zus u zei 'einde van het jaar', en ze weent wanneer u meer poogt te vragen (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 10). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, verklaarde u steeds 'eind 2013' te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 15). Gezien dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag van het eerste gehoor op het CGVS, nogmaals gevraagd of u niet 'augustus 2013' zei, verklaarde u dat u niet weet of het augustus was, en dat u 'einde van het jaar' zei. U voegde eraan toe dat u misschien fouten maakte. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw tegenstrijdige verklaringen, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas.**

U gevraagd waarom u tijdens het gehoor op de DVZ helemaal niets zei over de beschuldiging jegens u in Rwanda, namelijk dat u voor het RNC zou werken, voorafgaand aan uw vertrek naar België, en waarom u daar enkel gewag maakte van beschuldigingen voor het RNC te werken, nadat u het land verlaten had, **verklaarde u dat er u gezegd werd dat u geen details mocht geven** (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 15). **Het dient evenwel vastgesteld dat u tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat u bij de politie van Kigali geconvoceerd werd om uit te leggen waarom er een grote geldsom, in euro, op uw bankrekening stond, dat u uitlegde dat het geld afkomstig was van land dat u verkocht, alsook van de bankrekening uw overleden vader, en dat u gewoon mocht vertrekken nadat deze zaken werden gecontroleerd** (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 1 in administratief dossier). Dat u dit alles wél wist te vertellen op de DVZ, en er ook verklaarde dat u 'gewoon mocht vertrekken' nadat de politie alles controleerde, wijst er allerm minst op dat u uw problemen niet mocht uiteenzetten tijdens het gehoor op de DVZ. **Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.**

U verklaarde, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat er op 1 maart 2012 politieagenten naar uw zaak kwamen, en u vragen stelden omtrent het geld dat u gebruikte om uw zaak op te starten, en **dat u op 3 maart 2012 geconvoceerd werd om naar het politiebureau te komen – waar u Dan Munyiza, Jacques Nziza en Inyumba Aloysia zag** (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Om aan te tonen dat het geld dat u gebruikte om uw zaak te beginnen, afkomstig was van land dat u had verkocht, zo

verklaarde u, bracht u diezelfde dag rond 17u de bewijzen van deze verkoop. **U verklaarde verder dat u nadien – na 3 maart 2012 – Dan Munyiza nog éénmaal zag, wanneer hij u thuis kwam opzoeken in maart 2012, alsook dat Inyumba Aloysia u in de loop van maart 2012 telefonisch contacteerde, met de vraag om nog eens naar het politiekantoor te komen, waar ze u nogmaals vroeg om voor hen te werken,** hetgeen u weigerde (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dat, **wanneer u na het bezoek van de politieagenten op 1 maart 2012 geconvoceerd werd, u toen Dan Munyiza en Jacques Nziza ontmoette die u vragen stelden omtrent het geld dat u gebruikte om uw zaak op te starten (zie gehoorverslag CGVS 2, p.6). U verklaarde verder dat u nadien nogmaals werd geconvoceerd, en u toen Dan Munyiza, Jack Nziza en Inyumba Aloysia ontmoette, die u opnieuw dezelfde vragen stelden. Bovenstaande verklaringen zijn tegenstrijdig – immers, u verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u slechts eenmaal werd geconvoceerd, u toen reeds Dan Munyiza, Jacques Nziza en Inyumba Aloysia ontmoette, en u Dan Munyiza nadien slechts éénmaal ontmoette, wanneer hij u thuis kwam opzoeken. Dat u dan tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots verklaarde dat u tweemaal werd geconvoceerd, u bij elke convocatie Dan Munyiza ontmoette, en u pas bij uw tweede convocatie Inyumba Aloysia ontmoette, zijn danige tegenstrijdige verklaringen, die verder fundamenteel afbreuk doen aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.**

Voorts dient vastgesteld dat u danig talmde met het vragen om internationale bescherming, nadat u op 24 april 2012 met een geldig paspoort en visum voor België, Rwanda verliet.

Gevraagd waarom u wachtte tot 6 juni 2012 om asiel aan te vragen, verklaarde u dat u afwachtte, en mogelijks zou terugkeren (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Gevraagd of u dan verwachtte dat uw problemen opgelost zouden zijn, antwoordde u bevestigend en voegde u er – weinig verhelderend – aan toe dat dingen kunnen veranderen indien er mensen zouden sterven. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen geenszins weten te overtuigen.** Immers, u opperde beschuldigd te zijn geworden van samenwerking met het RNC, problemen te verwachten en daarom meteen uit Rwanda te zijn vertrokken nadat u een visum kreeg, en de avond van uw aankomst te België – 25 april 2012 – reeds telefonisch van uw zus te hebben vernomen dat er twee mannen u thuis kwamen zoeken, alsook in uw kantoor, dat uw medewerker Boniface geconvoceerd werd bij de politie en ondervraagd werd met betrekking tot uw financiële middelen en vermeende samenwerking met RNC (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6 en 8, en gehoorverslag CGVS 2, p. 7). **Dat u, dit alles gegeven zijnde, met opzet wachtte om asiel te vragen, omdat u dacht dat uw problemen zich vanzelf zouden oplossen, weet niet te overtuigen, en schaadt verder de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.** Voorts dient opgemerkt dat, **indien de Rwandese autoriteiten u werkelijk zouden beschuldigen van samenwerking met RNC, en u wilden dwingen met hen samen te werken, het geenszins aannemelijk is dat u zonder enig probleem Rwanda, via de luchthaven te Kigali, met een geldig paspoort op eigen naam wist te verlaten.** Gevraagd of u enige problemen kende in de luchthaven te Kigali, bij de controlepost, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 5). Gevraagd of u geen schrik had om Rwanda met een paspoort op eigen naam te verlaten, antwoordde u dat u niet bang was en u niet wist dat ze u zouden kunnen tegenhouden. **Gevraagd waarom de Rwandese autoriteiten niet wachtten met het arresteren van uw zus, het in beslag nemen van uw zaken, en het uiten van beschuldigingen jegens u, tot u terugkwam uit het buitenland – gezien het logischerwijze verwacht kan worden dat deze acties de kans kleiner maakten dat u zou terugkeren – antwoordde u, nadat de vraag u meermaals herhaald diende te worden, dat u het niet weet. Bovenstaande allerm minst aannemelijke verklaringen, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.**

Tot slot dient opgemerkt dat u uw beweerde familiale band met RNC-leider Kayumba Nyamwasa niet aannemelijk heeft weten te maken, en de door u geopperde sympathie voor de partij RNC zich klaarblijkelijk beperkt tot een vage, algemene sympathie, die zich verder niet uit in enige betrokkenheid of activisme.

U verklaarde dat uw grootmoeder de moeder is van Kayumba – die derhalve uw oom zou zijn – en dat uw moeder dus de zus is van Kayumba, maar dat uw grootmoeder nooit gehuwd was met de vader van Kayumba (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 6 en 7). **Gevraagd of Kayumba op de hoogte is van uw bestaan, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7). U weet evenmin hoeveel kinderen Kayumba zou hebben, noch**

wat hun namen zijn. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd of u de namen kent van de officiële ouders van Kayumba, antwoordde hen niet te kennen. Daarop gevraagd of u ooit iemand van zijn [Kayumba's] familie ontmoette, antwoordde u eveneens ontkennend. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wie de vader is van Kayumba – die dus eveneens de vader van uw moeder zou zijn – antwoordde u Senumuha Silvian (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 7), hoewel u – zoals hierboven vermeldt – dit niet bleek te weten tijdens het eerste gehoor op het CGVS. Gevraagd of u hem ooit ontmoette, antwoordde u hem wel eens gezien te hebben, maar nooit met hem gesproken te hebben. U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van de door u geopperde familiale band met Kayumba. Het dient opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze, door u geopperde familiale band met Kayumba. Dat u tijdens het eerste gehoor niet bleek te weten welke de namen zijn van de officiële ouders van Kayumba, en u verklaarde nooit iemand van Kayumba zijn familie te hebben ontmoet, en dan, tijdens het tweede gehoor op het CGVS, plots wel bleek te weten hoe de vader van Kayumba heet, alsook verklaarde dat u hem reeds in persoon heeft gezien, zijn opmerkelijke tegenstrijdigheden die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde familiale band met Kayumba.

U verklaarde sympathisant te zijn van RNC, en dat u in hun ideeën geloofde, maar u heeft nooit deelgenomen aan enige activiteit voor RNC, noch beschikt u over een partijlidkaart (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 4 en 5). Gevraagd wanneer u voor het eerst iets vernam over de partij RNC, antwoordde u **februari 2010** (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Gevraagd of de partij een symbool heeft, antwoordde u **het niet te weten**. U verklaarde **dat u op de hoogte kwam van het bestaan van RNC, nadat u Kayumba op de radio hoorde in februari 2010** (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 12 en 13). Gevraagd of er toen reeds een nieuwe partij aangekondigd werd, antwoordde u **bevestigend** (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Ter verduidelijking gevraagd of RNC reeds opgericht was in februari 2010, antwoordde u – **eenduidig – bevestigend, dat de partij reeds was opgericht. Gevraagd of een document met de naam 'Rwanda Briefing' u iets zegt, en of u weet wat dat is, antwoordde u ontkennend. Het dient evenwel vastgesteld, zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier), dat de partij RNC pas opgericht werd in december 2010. Hieraan voorafgaand hadden de oprichters – waaronder Kayumba – zich reeds uitgesproken over een samenwerking tegen het huidige Rwandees regime, in een document met de titel 'Rwanda Briefing'. Dat u opperde dat RNC reeds bestond en opgericht was in februari 2010, is volledig tegenstrijdig aan de beschikbare informatie hieromtrent, en doet fundamenteel afbreuk aan de door u geopperde oprechte sympathie voor RNC. Dat u voorts de titel 'Rwanda Briefing' niet kent, doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw geopperde interesse voor de partij RNC. Gevraagd door wie de partij werd opgericht, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Gevraagd naar de doelen, ideeën en het programma van RNC, verklaarde u **vaagweg** dat ze het land willen ontwikkelen, en de mensen niet vrij zijn in Rwanda. Verder gevraagd hiernaar, verklaarde u dat er geen vrijheid van meningsuiting is. U erop gewezen **dat u maar weinig weet te vertellen**, en gevraagd hoe RNC haar doelen wilt bereiken, antwoordde u **vaagweg, ontwijkend en herhalend** dat RNC vrijheid van meningsuiting voorstaat, en dat er nu niet is. Gevraagd waarom u precies voor deze partij koos, antwoordde u, **opnieuw ontwijkend**, dat u er geïnteresseerd in was, en hun ideeën goed waren voor u. Gevraagd waarom u precies in deze partij geïnteresseerd was, antwoordde u, **wederom ontwijkend**, dat u zich er nu meer voor interesseert, omdat u er nu meer bij betrokken bent. Gevraagd of u andere sympathisanten van deze partij kent, in Rwanda, antwoordde u **eerst ontwijkend, en wederom herhalend, dat er geen vrijheid van meningsuiting is in Rwanda. De vraag nogmaals gesteld, verklaarde u geen andere sympathisanten te kennen. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS deze zelfde vraag gesteld, maakt u plots gewag van een tante van uw zussen, die als RNC-sympathisante problemen zou hebben gekregen in Rwanda, alsook van een persoon met wie u samengewerkt zou hebben in de universiteit. Opnieuw dient gewezen op de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u aflegde op de beide gehoren op het CGVS. Gevraagd of de partij RNC in België bestaat, antwoordde u het niet zeker te weten (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6). U nam geen contact op met de RNC-afdeling in België, die – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) – wel degelijk bestaat. Gegeven bovenstaande vaststellingen, weten uw verklaringen betreffende uw sympathieën voor de partij RNC, niet te overtuigen. Gegeven – de door u voorgehouden – zeer vage en algemene interesse in de partij RNC, en de vaststelling dat u deze sympathie op geen enkele wijze tot uiting bracht, noch in Rwanda, noch in België; alsook gegeven de vaststelling dat u niet eens bleek te weten of er al dan niet een Belgische afdeling van RNC bestaat, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat de door u geopperde sympathie voor RNC, problematisch zou zijn voor u, in Rwanda. Gegeven het****

hierboven reeds vastgestelde, ongeloofwaardige karakter van het door u geopperde asielrelaas, heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat u gevisieerd zou worden door de Rwandese autoriteiten, omwille van een vermeende samenwerking met RNC.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, heeft u dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Rwanda, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde documenten in verband met uw bedrijf te Rwanda en de transacties die u maakte met 'Auto Sam', de documenten betreffende uw studies aan de universiteiten Makerere en Costco, alsook het door u neergelegde 'advanced certificate of education', worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten geen enkele bewijskracht voor het door u geopperde asielrelaas. Wat betreft het 'Certificate of Volunteer Services', dient vastgesteld dat dit document enkel aantoonst dat u als vrijwilligster gewerkt heeft in het 'Joint Voluntary Agency and the US Refugee Program' te Kampala, van 25 tot 27 mei 2004. De door u neergelegde documenten van verkoop van eigendommen te Oeganda, worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten geen enkele bewijskracht voor het door u geopperde asielrelaas. De documenten betreffende het verkrijgen van een visum om naar België te reizen, de reisverzekering die u hiertoe afsloot, de hotelreservering die u hiertoe deed, en de uitnodigingsbrief vanwege 'Auto Sam', worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten geen enkele bewijskracht voor het door u geopperde asielrelaas. Ook de door u neergelegde studentenkaart van Makerere University, uw Rwandese identiteitskaart, rijbewijs en paspoort, alsook uw vliegtuigticket, en bewijs van betalen van dit vliegtuigticket, worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten geen enkele bewijskracht voor het door u geopperde asielrelaas. De door u neergelegde documenten betreffende uw zoon Jason Tumukunde, geboren te Jette op 6 mei 2013, alsook het 'extrait du registre supplétoire' – waarin bevestigd wordt dat Modeste Tumukunde verklaart de vader te zijn van uw kind Jason Tumukunde, worden evenmin in twijfel getrokken, maar weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Het door u neergelegde 'attestation devant servir en matière scolaire', en de door u neergelegde brief vanwege de dienst Fedasil, weten bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.1. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.2. Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaat stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.3. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.4. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van *“De Wet motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”*, van artikel 7, 48/3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“In casu, heeft de vreemdelinge dienst de motivering van de bestreden beslissing (bijlage 13 Quinquies) zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formule of een stijlformule die heeft geschonden aan de materiële motiveringsplicht . De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing;

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen;

De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Met andere woorden, is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing;

Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund;

Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moet zijn;

Het ultieme doel van de motivering is het verzekeren van de rechtsbescherming van de burger;

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

[...]

Overeenkomstig artikel 8 van het EVRM heeft een ieder mens recht op respect van zijn privé leven en gezinsleven [...]

Overeenkomstig dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt: “ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Mevrouw (M.P.) heeft een zoon, die (J.T.) noemt en is op 6 mei 2013 geboren.

De vader van haar zoon is mijnheer (M.T.) en is erkend als vluchteling.

De heer (M.T.) heeft zijn zoon erkend en heeft een geldig verblijfstitel. (stuk 3)

De verzoekster heeft een gezin en een bevel om het grondgebied te verlaten zal een ernstige nadeel maken.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingen wet.

[...]

De bestreden beslissing schendt het artikel 1 A van de Conventie van Genève en het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het Vluchtelingenverdrag van Genève uit 1951 vereist voor de erkenning van de vluchtelingenstatus een 'gegronde vervolgingsvrees' in hoofde van de aanvrager.

Deze kern van de vluchtelingendefinitie omvat twee elementen: een subjectieve vrees en een objectieve situatie die eraan beantwoordt.

De vrees van mevrouw (M.P.) is gegrond en ze vraagt de internationale bescherming van de Belgische staat.

De Belgische staat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De mogelijke tegenstrijdigheden in haar verhaal (verklaringen) kan niet de noodzaak voor bescherming wissen.

Er moet ook rekening houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster."

3.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de geboorteakte van haar zoon (stuk 3).

3.1.3. Met een aangetekend schrijven van 29 januari 2015 brengt verzoekster een medisch attest bij waaruit blijkt dat zij wegens ziekte de terechtzitting van 12 februari 2015 niet kan bijwonen (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

3.1.4. Met een aangetekend schrijven van 10 februari 2015 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota het identiteitsbewijs van haar zoon (J.T) (stuk 1), een kopie van de identiteitskaart van haar partner (M.T.) (stuk 3), een attest van gezinssamenstelling (stuk 3) en een zwangerschapstest (stuk 4) bij.

3.1.5. Ter terechtzitting van 12 februari 2015 worden de stukken vermeld onder 3.1.4. nogmaals neergelegd omwille van de leesbaarheid van deze stukken. De aangetekende zending had de Raad nog niet bereikt op de zittingsdatum van 12 februari 2015 (dit gebeurde op 13 februari 2015) en was immers slechts via een moeilijk leesbare fax op 10 februari 2015 ter inlichting aan de Raad bezorgd.

3.1.6. In een aanvullende nota van 7 februari 2017 laat verzoekster de erkenningsbeslissingen van 20 juli 2016 van haar kinderen (T.J. en T.J.A) geworden en een recent attest van gezinssamenstelling.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan te volharden in haar relaas en de blote bewering dat de mogelijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet de noodzaak voor internationale bescherming wissen. Waar zij stelt dat rekening moet worden gehouden met haar individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden, duidt verzoekster niet *in concreto* aan waar of op welke wijze in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar individuele situatie of haar persoonlijke omstandigheden, noch valt dit uit een lezing van de bestreden beslissing af te leiden.

Gelet op het voorgaande komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze omstandige motiveringen, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.2.4. Verzoekster verwijst in de aanvullende nota van 10 februari 2015 naar haar relatie met (M.T.), die erkend vluchteling is, en tevens de vader is van haar kind Jason. Zij beroept zich op het principe van 'eenheid van familie'. Tevens merkt zij op dat zij zwanger is van een tweede kind. In haar aanvullende nota van 7 februari 2017 verwijst verzoekster naar de erkenningsbeslissingen van 20 juli 2016 van haar beide kinderen en beroept zij zich, onder verwijzing naar UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 8, § 9*, op het principe van 'eenheid van familie' nu haar beide kinderen werden erkend als vluchteling.

Uit het aan de nota bijgevoegde stuk 3, *in casu* een attest van familiesamenstelling gedateerd op 20 oktober 2014, blijkt dat verzoekster niet samenwoont met (M.T.) aangezien hij niet is vermeld op het attest. Ook uit het recent neergelegde attest van 7 februari 2017 blijkt geenszins dat verzoekster samenwoont met (M.T.), de biologische vader van de kinderen. Derhalve kan bezwaarlijk, zelfs al is (M.T.) de biologische vader van de twee kinderen, het principe van 'eenheid van familie' worden ingeroepen omdat hij erkend is als vluchteling.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota van 7 februari 2017, onder verwijzing naar de UNHCR *Guidelines on International Protection No. 8, § 9*, stelt dat de UNHCR richtlijnen voorzien dat "*op dezelfde manier dat een kind de vluchtelingenstatus kan verkrijgen als indirect gevolg van de vluchtelingenstatus van de ouder, (...) de ouder, mutatis mutandis, ook de vluchtelingenstatus (kan) verkrijgen als indirect gevolg van de vluchtelingenstatus van zijn/haar kind*", wijst de Raad erop dat het handboek waardevolle aanwijzingen bevat en het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat de proceduregids geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling (RvS, nr. 184.454, 23 juni 2008; RvS nr. 193.850, 4 juni 2009; RvS nr 200.670, 9 februari 2010), zodat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop verzoekster zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden gedwongen, op grond van het handboek, verzoekster te erkennen als vluchteling omdat haar kinderen de erkenningsstatus volgen van de biologische vader.

Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst erop dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS